

[Maisted.]

kr., en faktor på 0,81. Hvis man ændrer moms med 1 pct., vil man ændre den indenlandske efterspørgsel med 755 mill. kr., en faktor på 0,94, ejendomsskatter vil give 330 mill. kr. på den indenlandske efterspørgsel og en faktor på 0,33. Der er imidlertid en anden ting, som unægtelig er mere interessant: hvis man ændrer på udgifterne til offentligt ansatte i en størrelsesorden af 1 mia kr., vil man ændre den indenlandske efterspørgsel med 1.970 mill. kr., en faktor på 1,97, og hvis man tager for 1 mia kr. af det offentlige varekøb, vil man ændre den indenlandske efterspørgsel med 1.480 mill. kr. og en faktor på 1,48. Desuden står der, at en forøgelse af det offentlige varekøb med 1 mia kr. får den indenlandske efterspørgsel til at stige med omkring 1½ mia kr. Der er altså en multiplikator på ca. 1½. En stigning i antallet af offentligt ansatte, hvorigennem det offentlige lønudbetalinger forøges med 1 mia kr., får ifølge beregningerne den samlede indenlandske efterspørgsel til at stige med tæt op imod 2 mia kr.

Der er altså noget, der tyder på, at hr. Honoré ikke har ret, og jeg vil bede finansministeren, om han ikke kunne lave den samme beregning og bruge den samme model på fremskridtspartiets forslag. Det er selvfølgelig ikke rigtigt, som finansministeren siger, at man i deres propagandaskrift har bevist, at der vil blive 165.000 arbejdsløse, hvis man gennemførte fremskridtspartiets program, der bestod i en skattelettelse på 18,5 mia kr. og en finanspolitisk stramning på godt 7 mia kr. Hvis man siger, der er 165.000 arbejdspladser, og at det koster ca. 200.000 kr. at etablere en arbejdsplads, har vi altså her en beløbsstørrelse på 33 mia kr. Hvordan hænger det så sammen med, at fremskridtspartiet vil give en skattelettelse på 18½ mia kr., der vil gå ud til privat forbrug og være årsag til, at der blev etableret endnu flere arbejdspladser?

Jeg synes ikke, at man kan få noget nemmere bevis for, at finansministeren og den socialdemokratiske regering skipper al redelighed, når de prøver på at diskutere økonomisk politik med fremskridtspartiet.

Grethe Philip (RV):

Jeg vil gerne takke økonomiministeren for det, han sagde om renteaftalen. Vi husker jo de argumenter, der, dengang den blev afskaf-

et, gik til fordel for afskaffelsen, men vi husker også, at der var en hel del, der var betænkelige ved at afskaffe renteaftalen. Det, der nu er sket i de mellemliggende år, er jo, at vi har fået en kombination af udlånsloft, rentemarginal og en stor likviditet hos kommunerne, som tilsammen har skabt en ny situation, og det er denne nye situation, jeg synes vi bør overveje, specielt i relation til, om man burde søge at genindføre en renteaftale.

Hr. Christophersen sagde, at han opfattede mine ord til venstre om at gå ind i et samarbejde som en venlighed, og jeg kan da bekræfte, at det er en rigtig opfattelse: det var tænkt som sådan. Men det var da også tænkt som en appel til venstre om ikke blot ligesom at vaske sine hænder og holde sig uden for ansvaret, om ikke blot at gentage og gentage det samme, nemlig at augustforliget virker for sent og er for svagt.

Hr. Christophersen spurgte, om det var meningen, at vi skulle opgive al vor kritik. Nej, det var det selvfølgelig ikke; det ville da vist også have været omsonst at give den slags opfordringer. Men jeg håber, at venstre ikke vil hage sig fast i sin kritik eller i sine egne forslag, men at de også vil være med til at finde en samlet løsning, som både augustforligspartierne og venstre kan enes om.

Selvfølgelig står det radikale venstre fast på det, vi er gået ind for som principper for augustforliget, men der kan jo da være detaljer, man kan tale om, og navnlig og ikke mindst kan der være tillæg til augustforliget, som vi kunne gå sammen om. Jeg kan simpelt hen ikke se, at en fortsat konfrontation herinde kan undgå at påvirke landets samlede, meget vanskelige situation i en ugunstig retning. Det er derfor, jeg opfordrer både venstre og socialdemokratiet til igen at søge at genopvække samarbejdet fra septemberforliget i 1975, det, der blev afbrudt – og det beklager jeg – ved augustforliget i 1976.

Ømann (SF):

I denne debat, som jo ikke tegner til at blive særlig forrygende, har vi dog alligevel hørt nogle forrygende påstande fremsat. Vi har hørt, at fremskridtspartiet selv erklærer, at det er et redeligt parti; det tager vi så ad notam.

Vi har hørt af partiet venstre, at der skal endnu mere og strammere indkomstpolitik og finanspolitik til. Jeg troede egentlig, man